

A DÉU LI AGRADA SORPRENDRE

Al nostre Déu li encanten les disfresses.

Es disfressa d'alè, de buf, de brisa suau o vent huracanat.

D'esbarzer cremant o núvol opac o lluminós.

De pa, de vi.

D'humà.

Déu és tot un furtiu!

El seu és sorprendre.

No fer res com si estigués previst,

venir quan no se l'espera,

aparèixer on aparentment no té res a fer,

utilitzar unes robes que no li coneixíem,

lliscar entre les pàgines d'una agenda ajustada en què sembla

que no hi ha lloc per a ningú,

deixar-se sentir en aquesta trucada de telèfon enervant,

somriure a contrallum d'aquests ulls tan tristos,

demanar ajuda...

Ja ho crec que a Déu li agrada sorprendre!

Al fi, l'amor no és sinó la capacitat quotidiana de donar sorpreses:

Quan no hi ha sorpreses,

l'amor corre greu perill d'apagar-se.

Al Senyor li encanta sorprendre'ns.

No per caçar-nos,

sinó per revifar la nostra fe vacil·lant,

per despertar la nostra esperança,

per gaudir de la nostra sorpresa.

No ho oblidis:

a Déu li encanta sorprendre.

Si et poses al seu abast.

Si et deixes sorprendre.

Si, de fet, ja camines sorprès per les mil i una sorpreses

que t'assalten en el teu viure quotidià...

Segur: Déu està a prop!